

דברי הכפר

עצמאות עם
חשמעות

עצמאות לישראל

גיליון מס' 2617 ז' סיוון תש"פ * 1 במאי 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

עצמאות עם
חשמעות

בין ירדן לטובא – 6

27.4.20

"...ובינתיים ניפגש בחלומות / אני איתך בכל שעה, בכל הנשימות
ואם אתה עמוק מתחת לשמיכה / תשאיר לי את הדלת חצי פתוחה
אני שולחת ידיים ארוכות / הן מחבקות אותך עכשיו, הן מחבקות
ורק תזכור שניה לפני שאתה נרדם / שגעגוע הוא הדבק הכי חזק בעולם..."

כמה מילים על הקורונה – אז מה למדנו על הקורונה בחודשיים האלו שהיא איתנו....?

דבר ראשון - שיש הרבה יותר נדבקים שהחלימו מנדבקים שלא.

דבר שני - שהיא מתפרצת במקומות עמוסים, ז"א, הרבה יותר במרכזים עירוניים צפופים, מאשר באזורים כפריים פתוחים.

דבר שלישי - שהיא אכן מסוכנת הרבה יותר לגיל השלישי, פחות לגיל הביניים, והרבה פחות לילדים.

דבר אחרון (כרגע) - שאם שומרים על הכללים של היגיינה, ריחוק, מסיכות, כפפות וכל אלו, הסיכוי להידבקות נמוך בהרבה.

עם כל המידע הזה שלמדנו בתקופה האחרונה, אנחנו נערכים להמשך הדרך –

למשל בחינוך – למרות חוסר הבהירות של הממשלה בעניין של הפעלת החינוך, החלטנו לנסות להתחיל להפעיל את מערכת החינוך הבלתי פורמאלי מיד לאחר החג.

איילת מגבשת צוותים ותוכנית, נערב את ועדת החינוך במסגרת המומלצת, ההורים יחליטו אם זה מתאים, כל משפחה לפי הרגשתה – ובמידה שתהיה היענות משמעותית – נפעיל.

בהמשך וככל שנתקדם עם החיים המיוחדים האלו, לצד ההנחיות שיגיעו מן הסתם מהממשלה לקראת סוף השבוע – נחליט גם לגבי הגיל הרך.

כמה מילים ממני לגיל השלישי – נראה לי שאתם כבר מכירים את עצמיכם, הרבה יותר מכל אחד אחר. אתם יודעים מה מפחיד אתכם, מה מותר לכם, מה לא כ"כ כדאי, מה חסר לכם ואיך אתם יכולים למלא את החסר.

ואם הכי חסר לכם זו החברה, הייתי ממליץ לכם בחום, להתחיל להיפגש בקבוצות קטנות – שניים שלושה כל פעם – לשים מסיכות, כפפות עם צריך, לשבת במרחק של שני מטר – אבל כן לשבת (או ללכת) יחד ולדבר.

אתם לא ממש צריכים אף אחד שיעשה את זה בשבילכם, זה לגמרי בידיים שלכם. תביטו גם סביבכם ותראו אם יש שכן, או חבר, שנראה לכם שקצת יותר קשה לו, ותזמינו אותו לשבת איתכם (או ללכת איתכם) קצת מידי פעם – זו המהות של הקהילתיות שיש לנו כאן, אז למה שלא לעשות עם זה משהו...?

כמה מילים של תודה – אני יודע שיש הרבה אנשים טובים שעשו הרבה דברים טובים במהלך התקופה המאתגרת הזו. יש את צח"י עם הצוותים הנפלאים של הליווי והרווחה, את המתנדבים בכל מיני פעילויות (נוער, שמירה, חלוקות וכו'), ואת פעילי התרבות שמרימים לנו את המורל, ולכולם מגיע המון מחיאות כפיים ותודות.

אבל המלאכה עדיין לא הסתיימה, וככל שנרחיב את המעגלים של העשייה, כך נוכל להתמודד עם זה לאורך זמן באופן מוצלח יותר ונהיה חזקים יותר בסוף הסיפור – רק אומר.....

זו הזדמנות גם להגיד תודה ולחזק את שושנה שרק' על ההתמדה בהוצאת "דברי הכפר" כל שבוע למרות המצב, ואת דורית שמפיצה אותו. העלון בהחלט מהווה מקור מידע וידע שתורמים גם בשגרה וגם בימי קורונה.

ובהמשך לזה - כמה מילים של עצמאות – התקופה הזו של ימי הזיכרון ויום העצמאות, היא התקופה הכי ישראלית שיש לנו במהלך השנה. זו התקופה שנותנת לנו את הדלק לישראליות, את הגאווה הלאומית, את הכוח לשמור על פינת האלוהים הקטנה שלנו בתוך העולם הגדול.

אני חושב שהמצב המיוחד בו אנחנו נמצאים היום, מאפשר לנו לבחון באופן מאוד אישי, מאוד אחר, את המקום המיוחד שיש לנו בתוך הישראליות הזו – את הרוח, את השייכות, את האמונה, את הנתינה, ואת התשובה לשאלה – מה אני יכול לעשות למען המדינה...? הסביבה...? החברים...?

מאחל לכל בית כפר הנשיא חג עצמאות שמח, הרבה בריאות ורק בשורות טובות.

בברכה – גל סער

מטס חיל האוויר לא ייערך השנה ובמקומו
יחלפו ארבעה מטוסי "עפרוני" מעל בתי החולים ברחבי הארץ

יום הזיכרון בחדר הסגור

טייק 1

יום הזיכרון טייק 1

1.

שנה הלכה שנה באה אני כפיי ארימה...
ושוב אני כאן במכרות היגון האינסופי, מניף מכוש מטפורי כורה מלח מטפורי
לזרות על פצעי הזיכרון המטפוריים, שיכאב שיכאב עד שאזכור, שאזכור
ולא אוכל לחדול עוד. עד שאחדל...

2.

ומי שנופל נופל ואין שני להקימו
יהושע אטיאס, בן שמחה ומכלוף, נולד בשנת תשי"ב (1952) במקנס שבמרוקו
ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1963. הוא למד בבית-הספר היסודי "אליאנס"
במרוקו וכן בטירת-הכרמל וברמת הדסה בחיפה. אחרי-כן סיים את לימודיו
בבית-הספר התיכון שבאשדות-יעקב מאוחד.
גידל כלבים, חתולים וציפורים, ואהב לצוד נחשים. היה צנוע ועניו, רציני וביישן
במקצת. בעל הומור היה והרבה להתבדח. הוא התגייס לצנחנים ושירת כמדריך
ספורט.

3.

במלחמת יום-הכיפורים השתתף שוקי בקרבות הבלימה נגד המצרים בחזית
סיני. ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973), נפגע בגזרת סרפאום, ממערב
לתעלה. יהושע, שוקי, היה אחי המאומץ. וכל שנה שחולפת מאז הוא חסר לי
יותר.

4.

קינה ליהושע

ליהושע אטיאס, אהובי כאח לי, שמותו מצא אותו אי שם ממערב לתעלה וידי
קצרה מהושיע.

וזרח השמש ובא השמש
שלוש מאות נשים וחמשה יום בשנה
פכה הוא זורח.
אל מקום שהשנים הולכות
לשם הוא הולך ובא

וְחוֹזֵר חֲלִילָה עַל כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
כִּי אֶת הַכֹּל כָּבֵר עָשָׂה יָפָה בְּעֵתוֹ,
גַּם אֶת הָעוֹלָם.

וְלִכְל זְמַן וְעַת לְכָל חֶפֶץ
אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא
לִפְתַּח זְמַן רוֹבֵץ,
אֲלִיךָ תִּשְׁוֹקְתּוֹ וְתִשְׁוֹקְתֶּךָ אֲלִיוֹ
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה יוֹם בְּשָׁנָה-
תִּשְׁוֹקְתֶּךָ אֲלִיוֹ.
וּמִי שֶׁנוֹפֵל נוֹפֵל וְאִין שְׁנֵי לְהַקִּימוֹ,
אֶל הַזְּמַן הוּא נוֹפֵל וְאֵינּוּ.

וּכְבֵּר אֵין זְמַן לְכָל וְלִמִּי יֵשׁ חֶפֶץ
לְלָדֵת וְלָמוֹת, לְטַעַת וְלַעֲקוֹר נְטוּעַ
עַת מְלַחְמָה וְעַת שְׁלוֹם- מֶה כָּבֵר הַהִבְדֵּל?
רַק חוֹזֵר חֲלִילָה עַל כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה יוֹם
בְּשָׁנָה-
כָּל הַטְּעִיּוֹת כָּל־
כִּי אֶת הַכֹּל כָּבֵר עָשָׂה יָפָה בְּעֵתוֹ,
גַּם אֶת הָעוֹלָם.

3. קח נא את בנך את יחידך
אשר אהבת...

יום הזיכרון טייק 2

1.

מלחמת לבנון הראשונה. בהרבה מובנים הייתה זו המלחמה ששרטה בי הכי הרבה שריטות. בעיקר מבפנים. היינו חטיבת המילואים האחרונה שהתאמנה בצאלים ולכן בתמורה גויסנו ראשונים. כל מלחמה היא עסק מטונף אבל מלחמת לבנון הראשונה הייתה מטונפת במיוחד. כאב הלב על מה שעוללנו לנופים היפים של הארץ המיוסרת הזאת, שפרצנו אליה כמו ההונים לאימפריה הרומית, כדי להגשים חלום הזוי של גנרל מזדקן לסדר את המזרח התיכון מחדש.

2.

את השיר כתבתי בזמן שהיינו באזור העיר צור. נדמה לי שמותר להניח שכל לוחם כתב בחייו איזשהו שיר שניתן לפרש כסוג של צוואה, אז גם אני. חלפו השנים ועודני חי, למורת רוחם של כמה אנשים, אבל השיר חוזר אלי כל

יום זיכרון כתמרור אזהרה. כעובדה שרירה וקיימת, שאף אחד לא ציווה לי את חיי במותו. וטוב שכך.

3.

כְּאִשֶּׁר אָמוּת בֵּין
קִירוֹת נוֹפְלִים שֶׁל סְמֵטָה
אוּ בִקְרֵב בְּשֻׁדָּה הַפְתּוּחַ
וְאוֹלִי בְּלֶהֱט הַמֵּטָה הַמְתֵּהֲפֹכֶת.
כְּשֶׁאֲמוּת אֲנִי מוֹדִיעַ לְכָל חַי-
אֲנִי מְצוּה לָכֶם אֶת מוֹתִי
וְלֹא אֶת חַיִּי.

חַיִּי הֵם שְׁלִי וְלֹא שְׁלָכֶם
וְאִם אֲנִי אֵינִי חַי אֶת חַיִּי,
אִישׁ לֹא יִחְיֶה אוֹתָם בְּמִקְוָמִי.
לְכֵן אֲצוּה לָכֶם רַק אֶת מוֹתִי
מוֹתִי וְלֹא אֶת חַיִּי.

תִּרְאוּ, אֵין בִּי שׁוּם חֲרָטָה
עַל חַיִּי, עַל מוֹתִי הַקָּשָׁה
אוֹלִי דוֹקָא כֵּן, הִיָּה בְּאֵמֶת
קָשָׁה לְהַבִּין שְׁאֶחָד הַמּוֹת
וְרַבּוֹת וּמִסְתוֹרִיּוֹת
הַדְּרָכִים לְהַגִּיעַ.

וְעוֹד מְשֻׁהוּ -

אֲנִי מִפִּיר הַיֵּטֵב אֶת נְטִי־תְכֶם
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּנוֹ בְּלִי לְכַבֵּד
אֶת זְכוּיֹת הַיּוֹצְרִים.

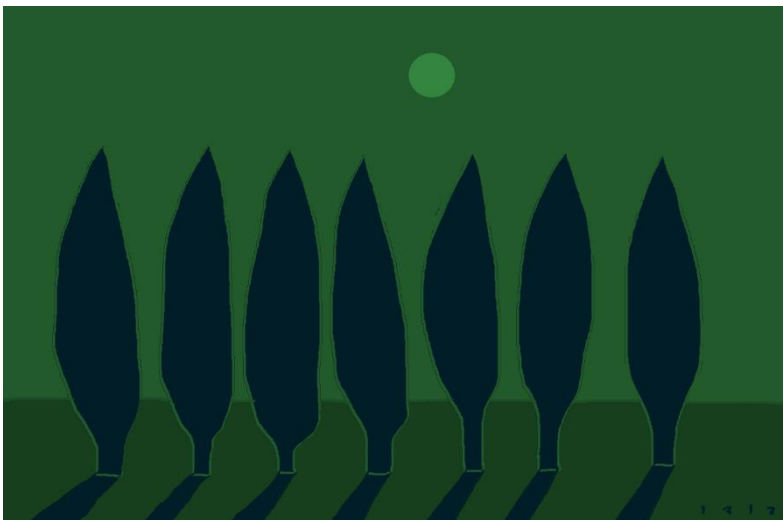
פְּתֹאם אֲמַצָּא עֲצָמִי
מִנְצָח בְּאִיזוֹ חוֹבֶרֶת, אֶהְיֶה
קוֹרֵס מְזֻרָז לְאֵמָהוֹת שְׁכוּלוֹת.
אֶל תִּשְׁלּוּ אֶת עֲצָמְכֶם, אֶפּוֹא,
שִׁירִשְׁתֶּם אֶת חַיִּי, כִּי
בְּמוֹתִי תִמְצְאוּ רַק אֶת מוֹתִי
מוֹתִי וְלֹא חַיִּי.

כְּמוֹ בְּמַחְזוֹר טֹבֵעַ פְּלֹאִי
יִזְרְמוּ לָהֶם חַיִּי לְעֶרְמֶת
מַעֲשֵׂי הַמֵּתִים בִּקְרֵב עַל
הַחַיִּים

שְׂצוּה אֶת חַיֵּיהֶם לְמוֹת
וְרַק אֶת מוֹתָם הוֹתִירוּ לְנִשְׁאָרִים.

לְכֵן זָכְרוּ

בְּמוֹתִי צוּיִתִּי לָכֶם רַק
אֶת עֲבֹדַת מוֹתִי -

אֶהְבֹּת שְׂאֵהֲבִתִּי,
כְּשִׁלּוֹנוֹת שְׂכַשְׁלִיתִי,
שִׁירִים שְׁשֶׁרֶתִי,
סוּד קֶסֶם חִי בְּמוֹתִי
שׁוּב לֹא יֵהְיוּ לָכֶם
לְעוֹלָם.

יום הזיכרון טייק 3

מלחמה יוצרת בי תמיד מין רפלקס התגוננות שדוחק לכסות עליה במילים
מחטאות. כן גם חטא יש שם לא רק חיטוי. אבל מלחמות מחדדות בי גם כמה
הבנות לגבי הקיום האנושי בכלל והקיום האנושי בארץ הקשה והמייסרת הזאת
בפרט. זאת הארץ שאנחנו ככה נולדים ומתים עליה ללא הרף כהרף עין.

כל שנה ביום הזיכרון

כָּל שָׁנָה בְּיוֹם הַזִּכְרוֹן אֲנִי אוֹסֵף
אֶת חֲבֵרֵי הַמֵּתִים מֵהַצָּבָא
שִׁמְתוֹ בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת
וּמוֹסִיף אֲלֵיהֶם כְּקִשּׁוֹת אֶת הָאֲנָשִׁים
שֶׁהֲרַגְנוּ בְּמִלְחָמוֹת הַהוּד וְהַתְּפָאֶרֶת
עַל פֶּסֶת חֲלוֹם הוֹלֵךְ וּמִתְאַדָּה עַל קוֹ הָאֶפֶק

שֵׁם אֶת כָּל־מִטָּנָא עֶצוֹם וּבְשִׁירָה גְדוֹלָה
"פָּרִי גִנִּי הִנֵּה הִבֵּאתִי, מִלּוֹא הַטָּנָא רַב פָּאֵר"
מַעֲלָה אוֹתָם לִירוּשָׁלַיִם אֶל הַר הַמִּזְבֵּחַ
לְמִקְוֶה בּוֹ עֶקֶד אֲבָרָהֶם אֶת יִצְחָק וְיִשְׁמָעֵאל

וְלֹא שִׁחַט אוֹתָנוּ אֲבָל הַשָּׂאִיר אוֹתָנוּ
לְהִיּוֹת קִשּׁוּרִים זֶה אֶל זֶה לְנֶצַח,
זֶה
הַגִּיהֶנוֹם
שֶׁל
הַזִּילָת
הַזֶּה.

מהמפגש באהבה...

לפני יותר מחודש וחצי נפלה עלינו מציאות חדשה.

בתוך המציאות החדשה הזו, למדנו כולנו, כל אחד בשלו, כיצד אנו מתנהלים ואנו עדיין למדים.

המציאות החדשה הזו, שמשתנה כל רגע, התייצבה לה באופן מסוים - לשיגרה לא שיגריתית... (כפי שאני קוראת לה)

בתוך המציאות החדשה, אנו מתמודדים, כל אחד את התמודדותו שלו.

צוות רווחה, התאים את עצמו לצרכים בשטח, להנחיות שונות ומשתנות, למגבלות, החמרות והקלות.

ואני שמחה לשתף. מהשטח עולה שבאופן כללי הציבור מטופל, מרגיש בטוב, מרגיש עטוף, ואף עסוק. חלק יותר עסוקים וחלק פחות. חלק יותר מסתגלים, וחלק פחות.

מקרים שעולים, אשר מצריכים טיפול מעבר או התייחסות פרטנית, מטופלים ע"י הצוות.

• עם זאת, חשוב לציין- שבמידה ולמי מכם עולה צורך, מצוקה או נושא כלשהו אשר מצריך מענה - אנא פנו לאחד מאיתנו על מנת שנוכל לסייע.

במהלך תקופה זו, ובשל המגבלות, נאלצנו לסגור את המפגש מפעילות.

בעזרת הצוות של בית ותיקי הגליל הצלחנו לספק חומרי פעילות שונים לבתים, לשם העשרה ותעסוקה. בנינו מערך של למידה מרחוק להתעמלות והעשרה קוגניטיבית- עם צוות מקומי אותו מרכזת טרי לפינג, ואיתה מתנדבים תומכים עבור החברים: רפי, אלון וולפין ואריק לינטון.

בשיתוף פעולה עם תמיר ברק ('על קצה המזלג') אנו ממשיכים לספק ארוחות צהריים חמות לבאי המפגש, אשר מסופקות לבתים ולרוב כוללות גם פינוק קטן מאיתנו, שמטרתו להעלות חיוך בבתים ולחזק את תחושת הקירבה (הרחוקה).

*אציין שהחודש (אפריל) – לא יחוייבו חברי מועדון מופ"ת בחיוב החודשי של המועדון.

בשל המגבלות על הציבור המבוגר, נאלצתי לשלוח את אימי – יד ימיני- לביתה. גם היא, כמוכם, בצורה בביתה.

בשל כך, נרתמה בהתנדבות ובאהבה אילנה פרבי- אינשטיין, (בתה של חברתנו גילדה / אחיינת של אסטל) - אשר נמצאת כאן בביקור, והיא עוזרת ומסייעת לי בכל, כולל ליווי בכל נושא חלוקת הארוחות.

יסמין מלינה, ממשיכה להגיע למפגש לניקיונות ומסייעת לנו להגיע לכל הפינות המאובקות, על מנת שנוכל להחזיר אתכם למקום נקי וסטריילי.

במהלך התקופה הזאת, בהכוונה ועזרה בלתי רגילה של אילנה, אנו עושות סדר במפגש:

... רוקנו ארונות... מחסנים... מדפים..... הזזנו ... פינינו ... החזרנו...

התלבטנו.... התייעצנו... צחקנו... בכינו...

מיינו כלים, ציוד, חומרי יצירה, חומרי תעסוקה, ועוד ועוד...

- כשהמטרה שלנו היא להביא את המפגש למצב בו נוכל לחזור לפעילות במקום מכובד ומכבד!!
- שהמפגש ימשיך לאפשר לכם את מגוון הפעילויות אשר סיפק בעבר - ואף יותר!!

לאור המגבלות הנוכחיות, ברור לנו, לצערי, שכרגע לא נחזור לפעילות הרגילה שלנו בקרוב.

עם זאת, אני מקיימת חשיבה רבה והתייעצות עם גורמים פנימיים וחיצוניים לגבי האפשרויות.

ברור לי שאחת ההתמודדויות המשמעותיות היא הגעגוע והבדידות.

מתוך כך, אני עושה מאמצים לגבש תוכנית - על מנת שנוכל באופן כזה או אחר - להרחיב את המעגלים שלנו, את האופקים שלנו ואת החיוכים האחד לשני. יש לי מחשבות שונות ורעיונות שאני מקווה להצליח ולהפעיל כבר בתקופה הקרובה – אך כל זאת נצטרך לעשות במסגרת ההנחיות אליהם כולנו כפופים.

ודבר לסיכום,

אנו נתונים בתקופה מאתגרת. אך עם האתגרים קיימת גם ההזדמנות...

הזדמנות להאט, לבחון את עצמנו ואת הסביבה שלנו. להקשיב לצרכים האמיתיים שלנו, לרצונות ולחלומות שלנו.

ללמוד לספק לעצמנו מענה רגשי, קוגנטיבי ופיזיולוגי מתוך הנמצא והקרוב.

אני מאחלת לכם את הזמן הזה להנאה ממוסיקה אהובה, מתחומי העניין שלכם, מגינה פורחת, מהאוויר הצח ומשיחה משמעותית.

אני שולחת את תודותיי לאנשים היקרים שמסייעים מקרוב ומרחוק בעשייה,
בדאגה ובקשר איתכם, ומאחלת לכולנו ימים של בריאות איתנה!

באהבה מהמפגש,

שיפי

פרגון ענק לקייל המלך שדאג
לנקות את הטריסה שבין האמפי
לבוסתן

16:29

על דא ועל הא / חעט: תחר וולפין

רוב מה שכתוב כאן נכתב לפני שבוע, ובגלל תקלה לא התפרסם במועדו. מבחינתי הדברים עדיין רלבנטיים גם השבוע.

• ימים לא קלים:

כבר עשרות שנים, יום הזיכרון לשואה ולגבורה חל שבוע לפני יום הזיכרון לחללי צה"ל. כבר שנים רבות אני מרגישה מועקה בשבוע הזה. הזיכרון של בני משפחתי שנספו בשואה, הזוועה הבלתי נתפשת של רצח מיליונים חסרי ישע, שכל חטאם היה השתייכותם לעם היהודי. הזיכרון של הבנים והחברים של כפר הנשיא שנפלו במלחמות ישראל, או שהיו קורבנות של טרור ערבי. הזיכרון של תלמידיי, חבריי לספסל הלימודים ולטיולים ולמחנות בתנועת הנוער, בנים של... הורים, ובעיקר אבות, אחים, דודים, חברים של כל כך הרבה אנשים שאני מכירה ומוקירה.

הכאב הזה, משנה לשנה נעשה קשה יותר. נעמי שמר כתבה "בכל שנה בסתיו – גיורא" ואני חושבת: בכל שנה באביב – ארנון, בכל שנה בקיץ – ניל, בכל שנה בחורף – מורן. בכל שנה כשמגיע יום הזיכרון - המועקה לופתת.

והשנה – אי אפשר להקל את המועקה על ידי חיבוק תומך. הטכס ליד קיר ההנצחה בבית העלמין שלנו, פינה את מקומו להדלקת נרות אישית, פרטנית, כמעט כמו גנבים בלילה, הגענו להדלקת נרות הזיכרון.

את יום הזיכרון לחללי צה"ל נבלה בוודאי מול הטלוויזיה, או סתם עם הזיכרונות.

השימוש באמצעים הטכנולוגיים, בהחלט עונה על חלק מהקושי, ותודה לכל מי שמתגייס ליצור קירבה באמצעות זום, ווטסאפ, מייל ועוד.

כשהעליתי את הרעיון להקים קבוצת ווטסאפ שתחליף את טכס הדלקת נרות הזיכרון ליד קיר ההנצחה, לא העליתי על דעתי שהיא תהיה כל כך עשירה. אנשים רבים הזכירו את בני משפחותיהם שנספו בשואה. מרגש מאד.

• תליתי דגלים:

גם השנה תליתי דגלים על המרפסת. קורונה או לא, יום הזיכרון לשואה ולגבורה ויום העצמאות מגיעים על פי הלוח.

את הדגל הראשון שלי תפרתי לפני 60 שנה בערך, לקחתי סדין ישן מארון המצעים, ושאריות שנשארו מחצאית כחולה שתפרתי לעצמי, ומהם הכנתי דגל. בהתחלה הוא היה תלוי בבית הורי, אחרי שעזבו את ביתם לטובת בית אבות לקחתי אותו אלי, ומאז, אני תולה אותו כל שנה מיד אחרי פסח, לפני יום הזיכרון לשואה ולגבורה, ומורידה אחרי יום העצמאות, מכבסת אותם ושומרת

לשנה הבאה (אין מה לאמר – א.ת.א ייצרה סדינים חזקים ועמידים).
כל הדגלים האחרים שאספתי לאורך השנים יוצרו בסין, (כולל הדגלים שבהם
המגן דוד מודפס "על הצד").

יום הולדת 72 שמח למדינת ישראל. ותודה על הדגל הנוסף שקבלנו בתיבת
הדואר, מתנת וועדת תרבות.

• ועוד על חיבוקים:

יפה הייתה היוזמה של דליה זלצברג, לאסוף מאנשים שונים בקיבוץ דיווחים
אישיים על חייהם לפני ובזמן הקורונה, ועל ציפיותיהם ליום שאחרי.

כמעט כל הכותבים ביטאו את כאבם על כך שאינם יכולים לחבק את יקיריהם
ובעיקר את נכדיהם. חברים יקרים, אתם ממש לא לבד בקושי הזה, והחדשות
הגרועות הן: זה, ההמנעות מחיבוקים וממגע, לא הולך להיגמר כל כך מהר. מה
נעשה? נצטרך להיצמד לזום ולהפריח נשיקות וירטואליות.

• אף מילה על הפוליטיקה:

סליחה שאני לא כותבת כלום על הפוליטיקה. באמת, היו לי כוונות לכתוב, אבל
נגמרו לי הכדורים נגד בחילה.

• הכרת תודה:

עד כאן כל קיטורי להשבוע.

מכאן: הכרת תודה:

תודה על הבריאות שניתנה לי.

תודה על הבית שיש לי, שאם נאסר עלי לצאת מהבית, סימן שיש לי בית לא
לצאת ממנו. ועל הספקת המים הזורמים והנקיים והחשמל בביתי (זה לא מובן
מאליו).

תודה על המזון שמצוי לי בשפע (יותר מידי), ותודה לאלונית שדואגת שהשפע
הזה יהיה זמין לי, ושהיא (צביה וצוות העובדים) שומרים עלי שלא אדבק.

תודה על הקיבוץ הנהדר שיש לי, שמצד אחד עושה את כל המאמצים לשמור
על בריאותי, ויחד עם זה מספק לי שירותים שונים, כולל אירועי תרבות.

תודה על הטכנולוגיה שמאפשרת לי להשתתף בשיעורי פילאטיס, לשמוע
הרצאות בנושאים שונים, להתקשר עם משפחתי ועם חברי, וכל זה מבלי לזוז
מהבית.

תודה על משפחתי הנפלאה, שדואגת לי שלא אסכן את בריאותי.

ותודה לכל חברי הקרובים והרחוקים, שמחכים כמוני להיפגש. זה יגיע!

תודה!

ומה שנוסף לשבוע זה:

למרות המצב התקיים אצלנו טכס פתיחת יום הזיכרון בהובלה רעננה של בני הנעורים שלנו (ואני כוללת ביניהם גם את מיכאל יצחקי ואת הדס וניצן וייסבקר). ומכיוון שנמנע מאתנו להתכנס בבית העלמין בפינת הזיכרון לבנינו וליד קבריהם, קיימו חבריהם של ארנון (כתת "סנונית"), של ניל (כתת "היובל") ושל מורן (כתת "סיני") התכנסויות ואזכרות לחבריהם עוד לפני יום הזיכרון.

אתמול לפנות ערב התכנסנו (סביב מדורת הזום) עם בלינדה בן עטר ובנה, גל לשיחה לזכרו של ניל ז"ל שכבר 34 שנים איננו אתנו כאן. במפגש הזה נכחו כמאתיים איש ממקומות שונים בעולם.

ובערב, עם תום יום העצמאות – טכס השאת המשואות המציין את המתנדבים המצטיינים של כפר הנשיא, והסרט המסורתי של איאן וויאט על חיים בימי קורונה.

ברגעים אלה חזרתי, קצת מסוחררת מכוס של עראק אשכוליות, ושבעה מפלאפל. איזו יוזמה נהדרת: אם החברים אינם יכולים להגיע אל השמחה – השמחה מגיעה אליהם על טרקטור, עם הרבה מוזיקה נהדרת אוכל ושתייה, ריקודים ושמחה.

תודה תודה לעושים במלאכה, לוועדת התרבות ולכל האנשים הרבים שסייעו בידם.

לשנה הבאה – יום העצמאות על הדשא!

שבת שלום

תמר וולפין

להיות אמא ומורה בתקופת הקורונה

"אני א', מורה ומחנכת בבית ספר יסודי בארץ. אני גם אימא לילדים קטנים. את דעתי על תוכנית הלמידה מרחוק לא אפרט כאן, כי על חסרונותיה שמעתם מספיק מההורים, המורים והילדים."

כך התחילה כתבה שעוררה בי סקרנות בשבוע שעבר.

שאלתי את עצמי

-
- מה קורה עם משפחות שאין להם מחשב?
- או, משפחות ברוכות ילדים עם מחשב אחד בבית?
- איך ההורים בכלל מסוגלים להשתלט על זה מבלי לאבד שפיות?
- מה קורה אם ילדים שבורכו בבעיות קשב וריכוז שלא מסוגלים לשבת יותר מ-10 דקות?

עוקבת אחרי שכנתי מור לניידו בהערצה, איך היא מג'נגלת עם 5 ילדים, ומזלה שהיא בפרפריה ולא באיזה שיכון בעיר.

כאוס אחד גדול, והכל נובע לדעתי כתוצאה מטיפול מערכתי לקוי. אין פה צודק ולא צודק. לכולם אינטרס משותף-בריאות הגוף הנפש והכיס.

לא התאפקתי, ויצאתי לראיין כמה מורות/אימהות פה אצלנו בקיבוץ.

גלית שמואל

גרה בהרחבה בכפר הנשיא כבר ארבע שנים, יחד עם בן זוגה אלון ושלוש בנותיהם: שחר, לוטם, ויהל.

אלון עובד באיזור התעשייה בדלתון, בתפקיד אבטחת איכות ואינטגרטור.

שחר בשנת שירות בפנימית נירים לנוער בקצה גבול הסיכון, שחר נמצאת שם כמעט בלי להגיע הביתה לאורך כל תקופת הקורונה.

לוטם תלמידת כיתה יא ב"עמק החולה".
יהל תלמידת כיתה ה' במבוא גליל באיילת השחר.

גלית מלמדת בבית הספר "עמק החולה" בכפר בלום כבר 20 שנה. לאורך השנים שימשה בתפקידים מגוונים: רכזת מקצוע, רכזת שכבה ומחנכת. כיום היא מורה מקצועית - מלמדת ערבית ולשון עברית לבגרות, רכזת ערבית ומרכזת את הבגרויות בבית הספר.

גלית המורה, מתוודה שהיא לא אשת מחשבים ולא הכירה את ה-ZOOM לפני הקורונה, מאוד מתגעגעת כדבריה, להסתכל בלבן של העיניים של תלמידיה, אך נאלצה בתקופה זו לפגוש וללמד אותם דרך קוביות ה-ZOOM. ודרך קבוצת הווטסאפ הכיתתית. במקביל כאמא (אלון עבד כל התקופה מחוץ לבית) נאלצה ללוות את ילדיה בשיעורים שלהם.

האתגר היא אומרת, ללמוד לתמרן בין המשפחה למשימת החינוך שהפכה בימים אלו לחינוך מרחוק, גרם להרבה לחץ. בהתחלה מעצם ההימצאות בבית רוב שעות היום והצורך לבצע כל כך הרבה משימות לימודיות. בנוסף, חוסר הוודאות ו"הערפל" שהיה לפחות בימים הראשונים, כיום, כולם התרגלו למצב והחליטו "לשחרר מעט",

מספרת גלית: "המצב הנוכחי, מזמן אפשרות לעצור רגע את מירוץ החיים ולהתבונן במגוון מעגלים שונים, קרי העשייה ביום יום, המשפחה הגרעינית וכמובן להתבונן פנימה ועוד ועוד. כמו כן ברור יותר מכל, כמה קשה להיות מורה במערכת החינוך ביום יום ובתקופה זו בוודאי.

אנו עדים לכך שהמורים ממשיכים לקיים שיגרת למידה עם כל הקושי, יוצרים קשר עם התלמידים ולעיתים זה הקשר היחיד עם העולם שלפני הקורונה. תקופה זו מבהירה לכל הספקנים, שבעיקר מסתכלים על החופשים של המורים, כמה קשה וחשובה היא מלאכת החינוך בימים אלו הדורשת מהמורה להיות כמו לולין בקרקס ולהסתגל למצב לפי התפתחות האירועים בארץ ובעולם.

אני מאמינה בעשייה שלי ובסל הערכים שאני מנחילה לתלמידיי ואני מרגישה מוערכת ע"י תלמידיי והוריהם וזה הפידבק החשוב ביותר עבורי.

למזלי הנהלת בית הספר "עמק החולה" התארגנה למופת בהנחייה למורים ובתקשורת עם התלמידים והוריהם. צוות המחשבים של ביה"ס תמך ועזר לנו להתמודד עם האתגר".

גלית שולחת חיבוק ואיחולי בריאות לכל תושבי כפר הנשיא. ומקווה שנסיים את התקופה הזו במהרה..

קרן עזריה

גרה עם משפחתה בכפר הנשיא כשבע וחצי שנים. נשואה ל**יובל** ואמא ל**אלה**, בת 13, **יעל** בת 12, **אלון**, בן 10 ו**מיכל** בת 4.5 (למרות שהיא אומרת לכולם שהיא בת 23). מורה מחנכת ב"מבוא הגליל" קצת יותר משלוש שנים, בהכשרתה מורה להיסטוריה.

גם קרן לא מגדירה את עצמה כאשת מחשבים ולא הכירה את ה-ZOOM שפרץ לחייה יחד עם הקורונה ומאתגר את יכולות הלימוד המפותחות שלה.

מאוד מתגעגעת לתלמידה וליציאה מהבית.

לשאלתי האם משפחתה נפגעה מהזמן שהיא נדרשת להשקיע בתלמידה הסבירה לי קרן שיש מחיר, למרות שהיא משתדלת שלא להכניס יותר מדי לחץ הביתה, להימנע מזה עד כמה שאפשר. יש לה בבית שלושה תלמידים שזקוקים למחשב כדי ללמוד, וקרן עצמה זקוקה למחשב לעבודתה. בבית יש רק מחשב אחד. בנוסף יש את מיכל הקטנה, שצריכה לקבל מענה.

"מטבע הדברים מצטבר עומס על המערכת וכשאני מרוכזת בעבודה לפעמים קשה לי עם הסחות דעת. אנחנו פותרים את זה איכשהו ונעזרים בטלפונים ניידים כתחליף למחשב וקובעים סדרי עדיפויות. איכשהו זה עובד".

לשאלתי הנפיצה האם את מרגישה מוערכת בימים אלו? מסבירה קרן: "למרות שאני מקבלת המון עידוד מהורי התלמידים, יש דיסוננס חזק מאוד בין השיח הקרוב אליי, לבין השיח הציבורי.

אני לא חושבת שאם להורי הכיתה הייתה ביקורת הם היו חוששים לבטא אותה. לצערי נחשפתי לשיח הציבורי באמצע השבוע, אחרי זמן ארוך של הימנעות מטלוויזיה, ומהרשתות החברתיות. הוכיתי בתדהמה ואני מוכרחה לומר שאני מאוד כועסת ומאוכזבת מהשיח הציבורי. הדבר הזה מנוהל על ידי בעלי אינטרסים בשלטון ובמגזר הציבורי הבכיר שמשקרים בלי למצמץ ויוצרים מסך עשן, כדי להסיט את תשומת הלב מהבעיות האמיתיות, שהמסבר הזה יצר ומהמקור האמיתי לפתרונות. הם עושים את זה על ידי פגיעה כמעט בכל מגזר: במורים שבהם הם משתלחים, כי הם יודעים שזו הבטן הרכה של ההורים. באחיות ובאחים שמתכוונים לגזול מהם תשלום של דמי ביגוד והבראה, בעצמאים ועוד. חבל לי שהרבה אנשים נופלים בפח ומלהיטים את השיח הזה, במקום לדרוש הסברים ממי שצריך לתת אותם.

אני מאוד אוהבת את העבודה שלי ולא חשבת על פרישה. אך ככל שאני נחשפת יותר לאמירות ובעיקר לשקרים ולהסתה, שמגיעים מהחלונות הגבוהים ביותר, האופטימיות והתקווה הולכות ופוחתות. ומדי פעם עוברת בי מחשבה

כזאת. אני די בטוחה שהחזרה לשיגרה והמפגש עם התלמידים יחזירו את התחושה הטובה.

לאורך כל הדרך אנחנו המורים לא קיבלנו הנחיות ברורות, כל יום משהו חדש. לפעמים כל חצי יום. אף אחד לא מספיק לעכל, לעבד, להנחות להסביר. בסופו של דבר אנחנו המורים צריכים להתאים את הלמידה, גם לרוח בית הספר, גם לאופי הכיתה, ואפילו לצרכים האישיים של ילדים".

בעיתון "את" שבוע שעבר התפרסמה כתבה שקרן כתבה ממליצה לקרוא מצרפת קישור-

[23.4.2020, 21:09] קרן עזריה: "רדו לי מהגב, זה מכביד עליי עם האלונקה"
https://www.atmag.co.ilutm_source=Whatsapp&utm_medium=Messenger&utm_campaign=Share Button

לסיכום – עוד דוגמה של אפשרויות, בחירות?

אני דליה אמא לרותם, שהיא אימו של נכדי הבכור. גרה בקנדה, שם החליטו מראש, שהלימודים יפתחו רק בספטמבר.

אמא לאפרת שהיא מורה בחינוך המיוחד. אמא ל-3 מנכדיי. מורה שלא מרגישה מוערכת. זועמת על שר האוצר, על שר החינוך, מתביישת במתווה לחינוך המיוחד. חייבת את החופש הגדול להתאווררות.

ואני גם אמא ל-יובל אב ל-3 נכדיי הקטנים, שמשווע לחזור לשיגרה ולהתפרנס, ומבקש שיהיו לימודים גם באוגוסט.

הכל אני מבינה. כולם צודקים.

אז מה עושים? מה נכון בכלל?

דליה זלצברג

השחתת עצים בכפר הנשיא / גיא וגנר

שלום לכולם

לאחרונה נתקלתי במקרה חמור של השחתת עץ בקיבוץ, שהיא עבירה פלילית כידוע.

מדובר על עץ אלה בוגר ומרשים, שצומח בצמוד לקיר של צריף ישן. הצריף בשימוש כסטודיו של אמן. בקיץ 2019 הזמין אותי האמן להתייעצות, והראה לי שגזע העץ צמוד ומתחיל לדחוף את קיר הצריף.

הבהרתי לו אז במפורש, שהעץ מוגן על פי חוק, ואסור לכרות או לפגוע בו בשום צורה.

באפריל 2020 עברתי במקרה באיזור וראיתי שבוצע לאחרונה תיקון לקיר הצריף, ובנוסף נחתכה פרוסה ענקית מגזע העץ, באורך של מטר החל מבסיס הגזע (מקום רגיש מאוד) ומעלה, וברוחב 30 ס"מ. ככל הנראה הפצע גדול מדי ולא יוכל להיסגר. המשמעות היא גזר דין מוות לעץ (סליחה על הדרמטיות) - לא מחר ולא בעוד שנה, אבל העץ הזה, עץ אלה שאורך חייו מגיע למאות שנים ואף יותר, יחיה עוד כמה שנים, במקום כמה מאות שנים, וימות כנראה כתוצאה מההשחתה שעבר. לאחר בירור קצר, הבנתי שהאמן הזמין את העבודה על דעת עצמו. זו כמובן השחתת עץ על פי חוק. עבירה פלילית כאמור, שבוצעה במכוון, מכיוון שהאמן היה מודע היטב לחוק.

אזכיר שכל אחד רשאי לדווח לפקיד היערות על מקרה של השחתת עץ או כריתה ללא רשיון. מצורף החוק בנושא, לעיונכם.

<http://www.ohaber.co.il/%D7%9B%D7%A8%D7%99%D7%AA%D7%AA-%D7%A2%D7%A6%D7%99%D7%9D-%D7%91%D7%9C%D7%AA%D7%99-%D7%97%D7%95%D7%A7%D7%99%D7%AA-%D7%A2%D7%91%D7%99%D7%A8%D7%94-%D7%A4%D7%9C%D7%99%D7%9C%D7%99%D7%AA>

בכל טיפול בעצים חשוב לזכור שלכל נגיעת מסור בעץ, יש השלכות לשנים רבות קדימה, והנזק במקרים רבים לא בר שיקום. אני שמח לראות שיפור בנושא הזה בקיבוץ. יותר ויותר אנשים מזמינים גוזם בעל מקצוע לטיפול בעצים (נכון זה יותר יקר), ולא גנן "רגיל", שבד"כ לא מתמחה בנושא ועלול לגרום נזק בלתי הפיך. במקרה שתיארתי, הצריף הוא צריף, ישן. כלומר מבנה זמני, שעתיד להתפורר בעוד כמה עשרות שנים, לכל היותר. לכן גם הפרופורציה חשובה.

אין שום הצדקה להשחית עץ מאריך ימים לטובת שמירה על צריף ארעי,
שממילא מתקרב לסוף "חיו".

מי שמטפל בעצים בצורה מקצועית מקבל תמורה. לדוגמה, מוזמנים לראות את
עץ המכנף בחצר של גבי ורענן שהזמינו גוזם מומחה. לדעתי, זה היום אחד
העצים היפים בקיבוץ.

תודה לכם, ושנדע לשמור על העצים שלנו

גיא

עץ האלה

הטרקטור של יום העצמאות יצא לדרך בזכות שורה ארוכה של
אנשים שעמדו לפני ומאחורי הקלעים ואפשרו את המבצע
המורכב והמהנה:

יפעת ויסבקר
וילדי הדגלים
צילה בן רשף

אורי הדר
אילן מדינה
דרור ארצי
גילי קולינס

רתם איילון
רפי פרנק
איאן ויאט
הדס ויסבקר

מעין פלמה
נועה מעין
גבי אורן
קרול לופוב
קרול בילגורי
מורדי בן נתן

רחלי פוקס
דודי פוקס
שמעון פינקוס
נורית אורן
עירית גרשמן
נעמי פורסטר

לכל הילדים המקסימים שעלו על העגלה, תרתי משמע
לאנשי קהילת כפר הנשיא שאפשרו לנו לקיים אירוע בשמחה גדולה
ובאנרגיות טובות

חג שמח מצוות יום העצמאות:

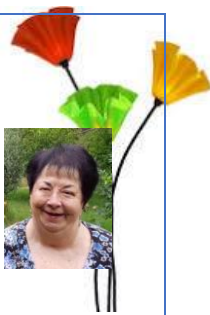
גבי טנא, טל ויאט, גבריאל לדרמן, טל אשחר,
מיכל יודאיקין, קרן עזריה

התמונות
מאירועי
יום הזיכרון
וחג העצמאות
באדיבותו של
דויד אלמן

משולחן העורכת

תתארו לכם / שלמה ארצי

"תתארו לכם עולם יפה
פחות עצוב ממה שהוא ככה
ואנחנו שוב הולכים עם שמש בכיסים
ומעל גגות, הכוכבים
והזמן עובר בלי פחד...."

תתארו לכם את החיים, זזים אחורה וקדימה
מה שחסר שוב מיתמלא, מה שהיה פתאום ישנו....."

